

Taisnīgas tradīcijas

Šerila K. Lanta

Sākumskolas vispārējā prezidente

Vai tradīcijas, ko mēs patlaban radām savās ģimenēs, palīdzēs mūsu bērniem sekot dzīvajiem praviešiem vai arī apgrūtinās to?

Cik vien atceros, mans tēvs uz savas kreisās rokas pirksta valkāja skaistu, sarkana rubīna gredzenu. Tas tika nodots manam vienīgajam brālim. Es domāju, ka tā kļūs par mūsu ģimenes tradīciju — ka no paaudzes paaudzē tiks nodots mantojums. Tā būs laba tradīcija, ar ko saistīsies mīļas atmiņas.

Katram no mums ir savas ģimenes tradīcijas. Dažas no tām ir taustāmas. Dažām no tām ir dziļa nozīme. Bet vissvarīgākās tradīcijas ir saistītas ar to, kā mēs dzīvojam savu dzīvi, un šīs tradīcijas turpināsies pēc mums, jo tas būs ietekmējis un veidojis mūsu bērnu dzīvi. Mormona Grāmatā mēs lasām par lamaniešiem, kurus dziļi ietekmēja viņu tēvu paražas. Kēniņš Benjamīns teica, ka viņi ir ļaudis, kas neko nezina par evaņģēlija principiem:

„Vai tiešām netic t[iem], kad viņiem t[os] māca, dēļ savu tēvu paražām, kas nav pareizas” (Mosijas 1:5).

Kādas ir mūsu paražas? Dažas no tām nāk no mūsu senčiem un tagad tiek nodotas tālāk mūsu pašu bērniem. Vai šīs paražas ir tādas, kādas mēs tās vēlētos? Vai tās tiek balstītas uz taisnīguma un ticības principiem? Vai tās galvenokārt ir taustāmas vai mūžīgas? Vai taisnīgas tradīcijas mēs radām apzināti vai arī vienkārši lidojam, kur dzīves vēji mūs nes? Vai mūsu tradīcijas tiek radītas pasaules skaļo balsu ietekmē vai arī tās ietekmē Gara klusā un maigā balss? Vai tradīcijas, ko mēs patlaban radām savās ģimenēs, palīdzēs mūsu bērniem sekot dzīvajiem praviešiem vai arī apgrūtinās to?

Kā lai mēs nosakām, kādas būs mūsu tradīcijas? Svētie Raksti mums sniedz ievērojamu piemēru. Mosijas 5:15 ir teikts:

„Tādēļ es gribētu, lai jūs būtu nelokāmi un nesatricināmi, vienmēr labu darbu pārpilni.”

Man patīk šis pants, jo mēs zinām, ka tradīcijas izveidojas laika gaitā, kad mēs atkal un atkal atkārtojam tās pašas darbības. Nelokāmi un nemainīgi darot to, kas ir labs, mēs spēcīgi iesakņojam savas tradīcijas taisnīgumā. Tomēr man ir jautājums. Kā lai mēs nosakām, kas ir labs, vai vēl svarīgāk — kas ir pietiekami labs? Vēl viena Rakstu vieta,

kas sniedz mums nedaudz vairāk informācijas, ir 3. Nefija 6. nodaļa, 14. pants. Te tiek runāts par cilvēkiem,

„kas bija pievērsti patiesai ticībai, un viņi nepameta to, jo viņi bija stingri un nelokāmi, un nesatricināmi, gatavi ar visu centību turēt Tā Kunga baušļus.”

Mēs uzzinām, ka mūsu pievērsšanās „patiesai ticībai” iet pa priekšu mūsu spējai palikt stingriem, nelokāmiem un nesatricināmiem Tā Kunga baušļu turēšanā. Šī pievērsšanās ir stingra ticība Jēzum Kristum kā mūsu Pestītājam. Liecība par to ir atrodama Mormona Grāmatā, kas ir „vēl viena liecība par Jēzu Kristu.” Pasludinot Jēzus Kristus dievišķību un misiju, kā arī dzīvā Debesu Tēva realitāti, tā iet roku rokā ar Bībeli. Katrs pravietis, par ko ir aprakstīts šajās svētajās grāmatās, sniedz savu personīgo liecību par šīm lietām, kā arī mācības par to, kā mums ir jādzīvo sava dzīve, lai pieņemtu Izpirkšanu un atrastu personīgu mieru un laimi.

Ir tikai viens veids, kā kļūt personīgi pievērstam. Tas ir caur Gara apliecinājumu, kad mēs studējam šos pašus Svētos Rakstus, kas liecina par Jēzu Kristu. Tas notiek, kad mēs lūdzam un gavējam. Tas notiek vienīgi tad, ja mums ir kvēla vēlēšanās zināt patiesību. Mūsu motivācijai ir jābūt atvērtai meklēt patiesību, nevis attaisnot savu rīcību, meklējot vainu Rakstos, praviešu mācībās vai pašā Baznīcā. Savus centienus mums jāvelta Gara izskaidrojumu saklausīšanai, nevis sekošanai pasaules uzskatiem. Mums jāvēlas atvērt savu sirdi un prātu, pieņemt Tā Kunga ceļu un, ja nepieciešams, mainīt savu dzīvi. Mūsu personīgā pievērsšanās notiek tad, kad mēs sākam dzīvot tā, kā Tas Kungs vēlas, lai mēs dzīvotu — nelokāmi un nesatricināmi — turot visus baušļus, nevis tikai tos, kas šķiet pieņemami. Tad tas kļūst par attīrīšanas procesu, kad katru dienu mēs cenšamies padarīt mazliet labāku par pagājušo. Tādējādi mūsu paražas kļūst par taisnīgām tradīcijām.

Es vēlētos aicināt mūs visus uz brīdi padomāt par tradīcijām savā dzīvē un to, kā tās ietekmē mūsu ģimenes. Mūsu paražas attiecībā uz sabata dienas ievērošanu, ģimenes lūgšanu, ģimenes Svēto Rakstu studēšanu, kalpošanu un aktivitāti Baznīcā, kā arī cieņas un lojalitātes piemērs mājās atstās lielu iespaidu uz mūsu bērniem un viņu nākotni. Ja mūsu audzināšana tiks balstīta uz Svēto Rakstu un pēdējo dienu praviešu mācībām, tad mums nenoies greizi. Ja katru dienu mums ir grūtības un mūsu sirdis pēc vadības vēršas pirmkārt un galvenokārt pie mūsu Tēva Debesīs, mēs būsim drošībā. Ja mūsu bērni zina, kādi ir mūsu principi, un ja mēs vienmēr stāvam Tā Kunga pusē, tad mēs varam būt droši, ka ir tā, kā ir jābūt.

Svarīga lieta ir, lai mēs nepārtraukti strādātu pie tā, lai darītu šīs lietas. Mēs tajā nebūsim pilnīgi un ne vienmēr mūsu ģimene pozitīvi atsauksies, taču mēs būvēsim spēcīgus pamatus taisnīgām tradīcijām, uz kurām varēs paļauties mūsu bērni. Viņi varēs turēties

pie šī pamata, kad nāks sarežģījumi, un viņi varēs atgriezties pie šī pamata, ja uz kādu laiku tie nomaldīsies.

Savas dzīves beigās mans tēvs mums — viņa bērniem — nodeva daudz vairāk kā sarkano rubīna gredzenu. Viņa ķermenis bija nolietojies, taču patiesībā viņš stāvēja kā spēka pīlārs, kā taisnīguma un patiesības piemērs. Pati viņa dzīve bija tradīciju pilna, kas stiprina mūs šodien, lai gan viņš vairs nav kopā ar mums. Viņš bija „nelokāms un nesatricināms, gatavs ar visu centību turēt Tā Kunga baušļus.”

Vai mēs spējam to izdarīt mūsu bērnu labā? Kāds ir mantojums, ko nododam viņiem šodien? Kāds tas būs rītdien? Tas var izrietēt no mums? Vai viņu sirdis un dzīve būs tādu tradīciju pilnas, kas palīdzēs tiem pieņemt un sekot Tam Kungam un pēdējo dienu praviešiem? Vai mēs, kā ģimene, spēsim pieprasīt apsoltās svētības: „Lai Kristus, Dievs Tas Kungs Visuvarenais, varētu jūs apzīmogot, lai jūs varētu tikt aizvesti debesīs, lai jūs varētu iegūt nebeidzamo pestīšanu un mūžīgo dzīvi” (Mosijas 5:15).

Brāļi un māsas, es zinu, ka mēs to varam! Es zinu, ka Dievs mūs mīl un gaida, lai palīdzētu mums nākt pie Viņa. Katrs no mums var uzzināt, ka šīs lietas ir patiesas. Es zinu, ka tās ir patiesas! Es zinu, ka Dievs ir dzīvs; Jēzus Kristus ir Viņa Dēls un mūsu Pestītājs. Jēzus Kristus evaņģēlijs ir patiess, Svētajos Rakstos tas ir rakstīts, un tie liecina par to. Un šodien mums ir patiess un dzīvais pravietis — prezidents Tomass S. Monsons. Viņš tika sagatavots šai dienai, lai vadītu Kunga Baznīcu.

Kļūstot „nelokāmiem un nesatricināmiem” Tā Kunga baušļu turēšanā, mēs sagādāsim debesu svētības gan sev, gan savām ģimenēm.

Es lūdzu, lai mēs sajustu to dziļi savā sirdī un savā dzīvē, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.